

— Извикай „нѣма я!“ — пришепнала разтреперана мечката.

— Нѣма я!... Не съмъ я видѣлъ!...

— А какво стои около твоята шейна? — запитали отъ шумака.

— Кажи, че това е пѣнь, — пришепнала мечката.

— Това е пѣнь, дѣнеръ! — извикалъ селянинътъ.

— Защо тогава не го качишъ на шейната?... А!... или самъ не можешъ да го вдигнешъ, да дойда ли на помощъ?...

Мечката се разлюлъла отъ страхъ и пришепнала:

— Кажи, че ти самъ ще го качишъ и ме блѣсни въ шейната!

— Нѣма нужда отъ помощъ!... и селянинътъ блѣсналъ мечката въ шейната.

— Трѣбва да се привърже пѣна въ шейната, да ти дойда ли на помощъ? — раздалъ се новъ гласъ.

— Извикай, че ти самъ ще го привържешъ! казала мечката.

— Нѣма нужда, нѣма нужда!...

Селянинътъ извадилъ вѣжето и така здраво вързалъ мечката въ шейната, че тя не могла да се мръдне.

Веднага лисицата излѣзла отъ скривалището, усмихнала се и казала:

— Хайде, карай този *дрѣвникъ*, ще те чакамъ за наградата!...

— Хубаво, хубаво, — казалъ селянинътъ. Много си хитра кума, утрѣ ще ти донеса най-хубавата кокошка!